

LUCIE
KUNEŠOVÁ

Ztracena
v čase

LUCIE
KUNEŠOVÁ

Ztracena v čase

Copyright © Lucie Kunešová, 2024

Cover design © Martina Černá

Cover illustration © www.pixabay.com

Odpovědná redaktorka: Lucie Rohanová

Jazyková korektura: Ondřej Pfeffer

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce.

Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události,
které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem
autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího
souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-526-9

Kapitola 1

2022

„Mrcho! Nenávidím tě!“ zakřičela Bára a hodila po mně skleničku s jahodovým daiquiri.

„Promiň, já nechtěla. Nevěděla jsem to,“ urputně jsem se snažila nevnímat ten červený flek na svém oblíbeném bílém tričku. Měla plné právo se zlobit.

„Lhářko!“ křičela tak hlasitě, až se po nás začali otáčet lidé od vedlejších stolků.

„Omlouvám se,“ hlesla jsem tiše, aby to ostatní návštěvníci, kteří nás se zájmem pozorovali, neslyšeli. Málem jsem se na místě propadla hanbou.

„Jdi se vycpat,“ odpálkovala mě Bára. Sebrala si ze židle věci a vyběhla na ulici.

Bezradně jsem se posadila zpátky ke stolku, kde jsme předtím seděly.

„To jsem podělala,“ zašeptala jsem zoufale a schovala si obličej do dlaní. V té pozici mě našla Eliška.

„Kam šla Bára?“ zeptala se zmateně, když si všimla, že tu chybí kamarádky věci.

Zvedla jsem k ní oči plné slz: „Pohádaly jsme se.“

Přála jsem si vrátit čas. Bára byla má blízká kamarádka už od dětství. Spolu jsme chodily za školu, spolu jsme zkoušely kouřit na záchodech a pak se pozvracely. Byly jsme nerozdělitelná dvojka. Až do dnešního večera.

„Co se stalo?“ zamrkala Eliška zmateně a všimla si rozlitého daiquiri.

„Potřebuju panáka,“ přešla jsem její otázku bez povšimnutí. Neměla jsem sílu to teď řešit.

„Dám si s tebou,“ nenechala mě v tom.

Otočila jsem se a houkla na barmana za svými zády: „Dvě vodky, prosím.“

Přikývl. Vzal láhev a začal je nalévat.

Nedočkávkou jsem pozorovala tekutinu, jak se líně převaluje v malém panáku. Možná by bylo lepší objednat rovnou dvojitou. Doufala jsem, že mi poskytne pro zbytek večera vysvození od výčitek, které mě sžíraly.

„Ještě jednou,“ objednala jsem rovnou, sotva je přinesl.

Eliška obrátila oči v sloup. „Zítra bys neměla mít kocovinu.“

„Neboj se, zvládnou to. Po vodce je mi vždycky dobře,“ ubezpečila jsem ji.

Vyklopila jsem ji do sebe a otáčela se, abych zjistila, jak dlouho bude barmanovi trvat přinést další. Vytáhla jsem z kabelky kapesníček a snažila se alespoň zmírnit škodu na tričku. Bylo to marné. Pochybovala jsem, že ho ještě někdy vyperu. Ten flek na něm bude svítit jako trvalá připomínka dnešního večera. Červená jako má vina.

Vnitřnosti mi těžkly. Jako by je svírala železná ruka. Kroutila jimi a nehodlala přestat ani po další vodce. Strašně moc mě to mrzelo. Měla jsem Báru opravdu ráda, nezasloužila si, abych jí takhle ublížila.

„Brzdi, Katko, nebo ten zítřek poděláš,“ krotila mě Eliška, když jsem objednala pátého panáka. Pomalu začínaly působit, ale já potřebovala víc.

„Klídek, bude to v pohodě. Pokud mě teda Bára nezabije, hned jak tam vejdu,“ odfrkla jsem si a přehodila si nohu přes nohu. Mrzelo mě, že už nekouřím. Cigarety by mi teď určitě pomohly se uklidit. Místo toho jsem jen nervózně klepala nohou.

„Pokud je to tvá vina, měla by ses jí omluvit.“

„A co myslíš, že jsem právě před chvílkou udělala?“ rozhodla jsem bezradně rukama a zastrčila si vlasy za ucho. Rozčilovalo mě, když mi padaly do obličeje.

Kopla jsem do sebe dalšího panáka a nechala se obklopit mlhavou clonou, která právě přicházela. Jenže místo toho, aby otupila pocity viny, jen je posilovala. Utápěla jsem se v sebelítosti, až mě Eliška nakonec vypakovala z baru ven.

Ačkoli už bylo po půlnoci, ještě se mi nechtělo jít domů. Tam bych o samotě nedokázala přestat myslet na Bářin bolestný výraz.

„Dala bych si ještě kebab,“ navrhla jsem Elišce.

„Myslíš, že je to dobrý nápad? Stejně ho vyzvracíš.“

Zakymácela jsem se. „Nevyzvracím. Naopak mi po-pomůže,“ škytla jsem.

Eliška jen potřásla hlavou a trpělivě se mnou procházela setmělým Vešnovem, abych trochu vystřízlivěla. Po chvilce opravdu zamířila ke stánku s kebabem.

„Dvakrát, prosím,“ objednala i pro sebe. „Chceš pálivý?“ zeptala se mě a já zaníceně přikývla.

Posadily jsme se na lavičku, protože mi rovnováha pořád dělala trochu problém, a pustily se do jídla.

„Myslíš, že mi odpustíš?“ nedokázala jsem dělat, že se nic nestalo, a líně kopala do zbytků jídla, které nám padaly na zem z přeplněného arabského chleba.

„Dej jí jen trochu času. Co jste si vlastně udělaly?“

„Můžu si za to sama, ale já jsem to vážně nevěděla,“ dívala jsem se zamyšleně do dálky a její otázku přešla bez povšimnutí. Eliška už se znovu nezeptala.

Ve chvíli, kdy jsme procházely pod lampou, nedaleko mého bytu, v ní krátce zablikala žárovka a nakonec úplně zhasla.

„To je znamení,“ zamumlala jsem.

„Čeho?“ smála se mi Eliška.

„To ještě nevím, ale určitě se něco stane.“

„No jasně. Tak pojď. Už budeš doma,“ popadla mou ruku a táhla mě za ni, aby už sama mohla jít co nejdřív spát.

Zamžourala jsem na konec ulice. Stála tam bytovka, ve které jsem si už několik let pronajímala malý dvoupokojový byt. Nebyl to kdovíjaký luxus, ale postupně jsem si ho zúžila. Původně jsme si ho pronajali společně s Robertem, ale ten mě pár týdnů nato opustil, a tak jsem v něm zůstala sama.

Byla jsem Elišce vděčná, že mi pomohla až nahoru a uložila mě do postele. Bez její pomoci bych se nedokázala ani sama svléknout.

„Zítra na tebe počkám v půl deváté na rohu. Koukej vstát, ať nepřijdeme pozdě,“ připomínala důrazně a výhružně na mě mířila prstem.

„Ano, mami,“ opile jsem se chichotala jejímú přísnému tónu jako malá holka.

„Myslím to vážně, Káčo,“ kárala mě.

„Jasný, jasný.“

Přitáhla jsem si peřinu po bradu a víčka tiskla k sobě. Jenže v tu chvíli se se mnou točil celý svět, až se mi z toho dělalo špatně. Vstala jsem a došla si do kuchyně pro vodu a prášek, aby mě zítra nebolela hlava. Kéž by se ráno ukázalo, že ten dnešní večer byl jen zlý sen.

Kapitola 2

1591

„Vidíte ji? Pořád nemá žádné břicho. Pochybuju, že se pan Jan někdy dočká,“ zaslechla jsem za svými zády tichý šepot, sotva jsem vešla do hodovní síně, kde se konala hostina. Ani jsem se nemusela otáčet. Moc dobře jsem věděla, že to šeptala paní Alžběta z Jarova. Ta největší klepna ze všech. Její protáhlý obličej doplňoval upjatý výraz, který ji jen málokdy opouštěl.

Dělala jsem, že ji neslyším, ale bylo to čím dál těžší. Kdykoli jen měla možnost, nenechala na mě nit suchou. Až několik týdnů po mém příchodu na Vešnov mi došlo, že se mnou neměla problém, ale jen si nenechala ujít žádné klepy. Téma mého neexistujícího těhotenství jako by přímo milovala.

„Alžběta o mně zase vede nemístné řeči, že nejsem schopná počít potomka,“ postěžovala jsem si své sestře Anně, když jsem vedle ní usedla ke stolu.

„Nevšímej si jí,“ vložila si do úst sousto a vypadala, jako bych jí tím obtěžovala.

„Mohla by být alespoň taktnější a dávat si větší pozor, jestli ji neslyším,“ rozčilovala jsem se.

Alžběta měla sama z ostudy kabát. Minulou taneční slavnost žádal její manžel Pravoslav v opilosti všem na očích mladou posluhovačku o ruku a choval se dost neodbytně.

Den na to se zřejmě tak styděl, že se raději vrátil zpátky ke dvoru, odkud před pár dny přijel. Určitě se snažila odvrátit pozornost od svého manželského života k mému.

Nechápala jsem, co na tom všechny pořád tak bavilo. Byli jsme s Janem svoji už deset let. A téměř celou tu dobu nás nepřestávali pomlouvat – tedy spíše mě. Bohužel už to nebyly jen ženy, kdo se mi posmíval.

„Dej si bažanta, je výtečný. Bude ti líp. S prázdným břichem vypadá všechno hůř,“ poučovala mě Anna, zatímco se jím sama cpala.

Měla by trochu ubrat, nebo si bude muset brzy zase porizovat větší korzet. Už takhle ho měla značně větší než já.

„Přešla mě chuť,“ odstrčila jsem od sebe prázdný talíř a raději si vzala číši vína.

„Tak ho k sobě pozvi sama. Jakmile budeš v očekávání, přestanou si tě dobírat,“ přidala si na talíř další porci a pustila se do ní.

Otřásla jsem se při představě, že bych měla svému manželovi nadbíhat a jakkoli se před ním natřásat. Vždyť to muži se měli dvořit dámám. Nedovedla jsem si představit ten skandál, kdyby se to někdo dozvěděl. Alžběta by se postarala, aby se to rozneslo. To by bylo snad ještě zajímavější než fakt, že Jan stále nemá dědice.

„I kdybych na to přistoupila, stejně o mě po tom všem nemá zájem. Raději jde do hampejzu za nevěstkami. Bude to už rok, co za mnou přišel naposledy. A to byl ještě tak opilý, že ho ráno překvapilo, kde se probudil. Ne. To rozhodně neudělám.“

„Jestli ti ty klepy tolik vadí, tak se musíš začít bránit,“ pokrčila rameny a tvářila se, jako by o nic nešlo.

„Nemám odvahu dělat tu nějaké scény,“ zamumlala jsem do stolu a cítila se trapně už jen při myšlence na to, že bych se měla Alžbětě veřejně postavit.

„Tak ji najdi, nebo přestaň fňukat,“ Anna se odmlčela a vložila si do úst další sousto. „Také můžeš znovu zvážít to pozvání na manželské lože.“

„Pšt, někdo tě uslyší,“ krotila jsem ji a starostlivě se rozhlédla, „ještě si o nás budou myslet kdoví co.“

„Ať si myslí,“ odsekla hravě.

Nemyslela vůbec na svou budoucnost. To poslední, co bych chtěla, bylo nahrazovat jí otce, ale přesto jsem za ni cítila zodpovědnost. Já už v šestnácti letech přemýšlela nad svým budoucím manželem a rodinou, ale ona vůbec. Jako by ji to nezajímalo.

„To se nebojíš, že si zkazíš pověst? Kdo by tě pak chtěl za ženu?“ propalovala jsem ji pohledem, aby si uvědomila, že se tu jedná o její život a šanci se vdát.

„Jí očividně to pozvání na lože takový problém nedělá,“ ukázala Anna na ženu, která právě kousek od nás bavila mého manžela. Tím úspěšně odvedla pozornost od sebe a své cudnosti.

„Kdo to je?“ zajímalo mě. Ta žena se v naší společnosti ocitla poprvé.

„Paní Dorota Javořická z Jereman. Vdova. Manžel jí zemřel poměrně nedávno. Má teď tolik peněz, že se mladí páni budou určitě předhánět, aby ji získali. Vilém z Jereman prohrál minulé léto s jejím manželem v kartách celé panství a ona se tam před pár dny přestěhovala, aby začala nový život. Změna prostředí jí ale určitě prospěla. Nevypadá, že by se teď trápila nad ztrátou manžela.“

Znovu jsem se po ní ohlédla. Opravdu se mohla Janovi líbit? Jako by před ním stál můj pravý opak. Její světlé vlasy dokonale kontrastovaly s tmavýma očima, které s mého manžela nespustila ani na okamžik. Nos měla pokropený nehezkými pihami, a i když byly světlé, nešlo si jich nevsimnout. Od pohledu byla o něco vyšší a starší než já, ale pořád vypadala dobře.

Zkontrolovala jsem si své černé vlasy zapletené v drdolu, jestli stále drží na svém místě v sílce.

„Neboj se, vypadáš stejně dobře jako ona,“ ujišťovala mě Anna, která si toho všimla. „A on ještě lépe,“ nenápadně pokývla hlavou do rohu hodovní síně, kde se právě připravovali kejklíři na vystoupení, které mělo proběhnout po večeři. V hloučku tam postával velice pohledný mladík s medově zlatými lokny a opálenou pletí. Ani jsem se nedivila, že Annu zaujal.

„Anno,“ napomenula jsem ji přísně. Jak mohla být tak lehkovážná. Jakmile by jednou někdo zapochyboval o její cudnosti, už by nebylo cesty zpět.

„No co?“ tvářila se nevinně, „můj šepot v tomhle hluku přece nemůže nikdo slyšet.“

„Kdyby ještě žil otec, určitě by nebyl tak shovívavý jako já.“

„Vždyť já nic nedělám,“ vzdorovala mi. Muži měli rádi pokorné ženy, a Anna jako by si to stále neuvědomovala.

Zavrtěla jsem nesouhlasně hlavou a chtěla ve svém spílání pokračovat, ale z rozhovoru nás vyrušil bujarý výbuch smíchu mého manžela. Dotčeně jsem se po něm ohlédla a pozorovala ho, jak si nechal dolít další pivo, zatímco pohledem stále visel na té vdově, která se před ním tak necudně producírovala. Měla jsem na něj vztek. Už takhle si o mně každý šuškal, nepotřebovala jsem, aby mě k tomu všemu ponižoval ještě víc.

„Vidíte a takový důvtip má manželka postrádá, vid', Kateřino,“ otočil se na mě Jan. Jako by čekal, že mu na tu urážku ještě přitakám.

„Myslím, že jsi vypil víc piva, než sneseš. Už ani nevíš, co říkáš, a jazyk se ti plete,“ odbyla jsem ho.

„Chceš mi kázat o tom, kolik toho mám vypít?“ přivřel oči a nahrbil se jako kočka, která se chystá vyrazit k útoku na myš.

„Ne, jen vidím, že jsi už namol.“

„Nebudeš mě tady přede všemi zesměšňovat. Jsi má manželka a máš mě jako svého muže ctít!“ vstal vztekle ze židle, bouchl do stolu a trochu se zapotácel.

„Ctím tě úplně stejně jako ty mě,“ odvětila jsem s ledovým klidem.

„Náno hloupá,“ dosedl zpátky a obrátil se k paní Dorotě, která si ho opět začala omotávat kolem prstu.

Ačkoli jsem se tvářila lhostejně, uvnitř jsem zuřila. Nenáviděla jsem ho. Nejhorší na tom bylo vědomí, že jsem si za všechno mohla sama. Jenže on mi nedal šanci to napravit. Úplně se přede mnou uzavřel. Popravdě jsem se mu po tom všem vůbec nedivila, ale tohle veřejné ponižování si mohl odpustit. I bez toho bylo naše manželství žhavým tématem.

Zhnuseně jsem pozorovala jeho další snahu o to, abych přišla do řečí. Choval se, jako bych za to mohla já, ale přitom to byla všechno jeho vina! Já si dítě moc přála, ale to on se rozhodl, že za mnou nebude večer chodit, a já ho nehodlala přemlouvát, ačkoli zpočátku jsem na něj čekala. A těch pár nocí, které v průběhu let strávil v mé posteli, byl úplně namol. Už jen při vzpomínce na ty chvíle jsem se otřásala odporem. Dnes už bych jeho doteky snesla je stěží.

Anna se mě snažila rozptýlit, ale jen do doby, než skončila večeře a kejklíři spustili své představení. Nedokázala odtrhnout oči od toho mladíka. Rozladěně jsem od ní odvrátila pohled a všimla si, že se po mně většina hostů nenápadně ohlíží. Bavili se tím, jak Jan okatě dává přednost Dorotě.

Vrcholem bylo, když Jan a Dorota vstali od stolu a opustili společně jídelnu. Šepot se změnil v polohlasné posměšné poznámky.

On s ní vážně odešel? Chudák paní Kateřina, taková potupa.

Takové nemravnosti, a ještě k tomu na veřejnosti.

Aby nebyla těhotná dříve paní Dorota než paní Kateřina.

Jakápak zdrženlivost, tohle je muž činu. Dnes bude paní Kateřina čekat asi marně.

Nevydržela jsem to a také odešla, ačkoli se mě Anna snažila zadržet. Vydala jsem se na procházku po hradbách a chtěla se před spaním nadýchat trochu čerstvého vzduchu. Byla už tma, ale přesto jsem se vtěsnila do jednoho výklenku, abych nebyla vidět, kdyby okolo procházela stráž na obhlídce. Přímo přede mnou se tyčila nejvyšší věž, za kterou se vyhoupl měsíc a celé hradby tlumeně osvětloval.

Večerní vzduch byl po zimě stále ještě studený, i když přes den se už oteplovalo. A protože můj plášť zůstal v komnatě, dal se do mě brzy vtíravý chlad. Nedokázala jsem ale vstát a vrátit se do bezpečí hradu. Ve srovnání s příbytky mé doby byl sice dost rozlehlý, ale já se tam cítila stísněně.

Toužila jsem po tom, aby si mě Jan nevšímal a odjel ke dvoru, jako to dělali někteří páni. Abych si žila svůj osamělý poklidný život jako ostatní manželky. On ale nevynechal jedinou příležitost, kdy mě mohl ponížít. Vzteky jsem si strhla z krku okružím se zlatým lemem, které mě beztak celý večer jen škrábalo, a zahodila ho do tmy za hradby. Úleva od vzteku se ale nedostavila. Pořád mě dopalovalo, že Jan stráví noc s tou vdovou a každý o tom ví ještě dřív, než k tomu došlo. Většinou býval diskrétní, ale dnes příliš pil a neovládl se.

Zuby mi začaly drkotat zimou, a tak jsem se raději vrátila dovnitř, abych neprostydla. Zpátky do síně by mě dnes večer už nikdo nedostal, ačkoli se zábava teprve rozjížděla, a tak jsem se vydala do svých komnat. Věděla jsem, že spousta manželů nežije v přílišném porozumění, ale na veřejnosti si alespoň projevovali úctu.

A Jan byl vysoce postaveným pánem. Tím spíše by měl jít všem ostatním příkladem, ale nedokázal to. Dokonce si poříd-

dil obrovského psa, který se od něj nehnul ani na krok, abych se k němu bála přiblížit.

Zatímco mi služebná Marta pomáhala ze šatů, přemýšlela jsem, co s tím budu dělat. To jeho neustálé ponižování se už nedalo snést.

Kapitola 3

1591

„Koukal by na mě jako na pomatence,“ oponovala jsem Anně, když mě druhého dne v zahradě opět přesvědčovala, abych Jana pozvala večer k sobě. Celou dobu jsem se rozhlížela, jestli nás někdo neslyší. Tváře mi hořely studem. Ona ale jako by si toho nevšimla. Dál chrčila jeden nápad za druhým, čím bych ho mohla přesvědčit. *Necuda jedna!*

„Chceš snad, aby ty klepy skončily? Chceš! Tak pro to musíš něco udělat,“ durdila se nad mou neochotou.

„Bojím se, že jsem na dítě už stejně stará,“ zavrtěla jsem se na lavičce a upadla do letmých rozpaků.

„Dvacet osm ještě není moc,“ mávla rukou a pak změnila taktiku: „Jsi krásná žena, Kateřino. Podívej se na ty nádherné husté černé vlasy, každá dívka na hradě ti je závidí,“ zatahala mě za neposlušný pramínek, který mi vypadl z drdolu, aby na mě upozornila.

„Přeháníš to,“ kárala jsem ji, aby přestala, a snažila se zastrčit uvolněný pramen zpět pod sítku.

Anna ale pokračovala: „A ty hluboké modré oči. Takové jen tak nějaká nemá. Dovedeš si představit ten roztomilý pohled tvého syna?“

„Anno, už stačí!“ zvýšila jsem na ni hlas. Už tak mi kvůli tomu bylo mizerně a ona to jen zhoršovala. Po dítěti jsem moc toužila, ale Jana jsem nemohla vystát.

„Chtěla jsem ti jen pomoci,“ předstírala, že se urazila, ale já ji znala příliš dobře, než abych jí to uvěřila.

„Nejvíc by mi pomohlo, kdybych otěhotněla, aniž bychom spolu museli strávit noc.“ Anna se prudce nadechla. „A jiný muž nepřipadá v úvahu,“ dodala jsem spěšně. Bylo mi úplně jasné, co chtěla říct.

Odevzdaně si povzdychla a zavrtěla hlavou, jako by to se mnou vzdávala. Ve světlých kudrnatých vlasech se jí odrážely první jarní paprsky. Záviděla jsem jí je. Kdybych měla takové krásné vlasy, jistě bych se Janovi líbila víc a možná by za mnou i někdy v noci přišel.

Muži milovali bledé světlomasé krásky, což já rozhodně nebyla. Kdyby Anna trochu shodila, měla by na každém prstu tři nápadníky. Jenže otec stihl před svou smrtí utratit velkou část z věna, které jí po právu náleželo, takže ani vyhlídku na domluvený sňatek neměla nijak příznivou, ačkoli jsme se s Janem opravdu snažili jí někoho najít. Ji to ale netrápilo.

„A co zajít za tou čarodějnici, co žije uprostřed Vešnovského lesa? Třeba by ti nějaké dítě uměla přičarovat,“ vytrhla mě z myšlenek Anna.

„Snad bys nevěřila na pohádky,“ pohrdavě jsem si odfrkla nad jejím návrhem.

„Prý umí opravdu čarovat. Zaslechla jsem to nedávno říkat paní Markétu z Jereman,“ ztišila hlas, jako by se sama bála toho, co právě řekla.

„Kdyby to byla pravda a někdo zjistil, že jsme za ní byly, skončily bychom upálené na hranici společně s ní,“ zachvěla jsem se strachy.

„Nikdo to nezjistí, dáme si pozor.“

„Je to příliš nebezpečné,“ snažila jsem se bránit, ale Anna tomu nápadu začala podléhat.

„Třeba by ti mohla pomoci.“

Zavrtěla jsem hlavou. Anna byla ještě mladičká. Teprve

nedávno oslavila šestnáctiny a viděla svět příliš jednoduše. Také jsem bývala takhle naivní. Pak jsem se vdala a veškeré romantické představy o životě vzaly za své. Ta svatba byla příčina mého neštěstí. A přitom to tak být nemuselo. Mohla jsem být šťastná s Jáchymem z Lobnic – mým prvním snoubencem.

Byl to pohledný mladý muž a já si s ním rozuměla. Jen málo manželů se mohlo chlubit vzájemnými sympatiemi a blízkostí. Já věřila, že my to takhle budeme mít, a těšila se, až se stanu jeho ženou. Jenže osud mi ukázal svou druhou tvář, když Jáchyma přepadli lapkové.

Ještě stále jsem truchlila za svou ztracenou lásku, když mi otec domluvil sňatek s Janem. Ta ztráta byla příliš bolestivá na to, abych dokázala zapomenout, natož přijmout nového snoubence. To otce ale nezajímalo a donutil mě si ho vzít.

Jan byl úplně jiný než Jáchym. Kdykoli jsem na něj pohlédla, rozpačitě klopil oči a vůbec se mnou nemluvil. Vypadal jako slaboch, a ne jako muž, který by se o mě zvládl postarat. Místo lásky jsem cítila jen bolest a bezmoc. Nikdo nerespektoval má přání a touhy. Marně jsem v slzách prosila otce, aby mě zasnoubil s někým jiným, nebo alespoň tu svatbu odložil. A i když od té doby Jan dost zmužněl, náš vztah už byl příliš narušený na to, abych v něm našla zalíbení. Mé romantické očekávání rozdrtila realita našeho manželství.

Ačkoli jsem Annu nebrala úplně vážně, to, co řekla, mi přesto vrtalo hlavou. Opravdu mohl existovat někdo, kdo by mi pomohl? Těžko bych Janovi vysvětlila dítě, když se mnou několik posledních měsíců nespal. Ale třeba by mi mohla pomoci dostat se od něj pryč. Nebo vrátit čas, abych se znovu pokusila otci náš sňatek vymluvit. Znělo to příliš lákavě, než abych dokázala odolat. Ta touha po štěstí ve mně byla hluboko zakořeněná a drala se na povrch.

„Dobře, ale sama tam nejdu,“ řekla jsem po chvílce uvažování a Anna nadšeně zavýskla.

Na nic nečekala a vstala z lavičky: „Nač to odkládat, půjdeme hned.“

„Cože?“ hrklo ve mně.

„Jinak si to rozmyslíš.“

Znala mě až příliš dobře. Jen na zlomek sekundy jsem podlehla tomu slastnému vábení štěstí a ona ho okamžitě využila. To Anna měla v krvi dobrodružství, ne já. Já se nejraději stáhla do kouta a snažila se splynout s okolím.

„Ale no tak, snad z toho nechceš vycouvat? Nebud' zbabělá.“

„Nesmíme se unáhlit. Co kdyby nás přistihli?“ začala jsem se okamžitě vymlouvat a rukou se snažila smést si ze sukne neexistující smítko, jen abych se jí nemusela dívat do očí.

Anna se nechtěla nechat odbýt: „Kateřino, ty si zasloužíš být šťastná.“

„Mám strach. Zahrávat si s magií není jen tak,“ ošila jsem se a doufala, že přestane naléhat.

„Můžeš se Jana zbavit jednou pro vždy. To přece stojí za trochu riskování,“ stiskla mi ruku.

Došlo mi, že už nemá cenu vzdorovat. Jakmile si něco usmyslela, dostala to. A nedala by mi pokoj, kdybych nesvolila.

„Co mám s tebou dělat...“ souhlasila jsem, abych už měla klid. Jako by mi po zádech projelo jemné mrazení. Možná v něm byla i špetka vzrušení z té šance na lepší život, ale zastínil ho strach.

Sotva jsme vkročily do lesa, začala jsem svého rozhodnutí litovat ještě víc. Koně, přivázaní u stromu, neklidně podupávali a ržáli. Neměla jsem z nich dobrý pocit. Rozhodně z lesa cítili něco, co se jim nelíbilo. Ale Anna vyšla, aniž se ohlédla, a já ji nejistě následovala.

Do stromů se opřel vítr a listy začaly šustit, jako by chtěly šeptat mé jméno. Rozhlížela jsem se, ale kromě nás v lese ni-

kdo jiný nebyl. Větve se k sobě skláněly tak blízko, že světlo mělo jen málo prostoru, aby prošlo, a panovalo zde přitímí. Zem jako hustý koberec pokrývalo ostružiní, které bylo plné trnů.

Šaty a plášť tou cestou utrpěly značné škody. Ne vždy se mi povedlo ostružiní bez úhony překročit, a tak se v nich začaly objevovat malé trhlinky. V punčochách se držela spousta zabodnutých trnů, které o sobě dávaly vědět s každým krokem.

Kvůli hustým větvím, kterými jsme se prodíraly, vzala za své i síťka, která mi spínala vlasy. Ty mi teď vlály kolem obličeje plné listů a větviček. Připadala jsem si jako divoženka. Proklínala jsem Annu za ten hloupý nápad a litovala svého rozhodnutí.

„Měly bychom se vrátit,“ fňukala jsem a sbírala se s poškrábanými dlaněmi ze země, kam jsem právě dopadla. Byl to už třetí kořen, který se mi povedlo v ostružiní přehlédnout.

Anna, která nevypadala o mnoho lépe, zavrtěla hlavou: „V žádném případě! Když už jsme došly takhle daleko, tak to přece nevzdáme.“

„Stejně jsou to jen povídačky. Nikdo při smyslech by nebydlel na tak příšerném místě.“

„Ještě kousek. Já cítím, že to tu někde musí být.“

Povzdechla jsem si. Byla umanutější, než by se na mladou dámu slušelo. Chyběla jí pokora, kterou mnoho mužů vyžadovalo. Jen neochotně jsem souhlasila a modlila se k Bohu, aby mé utrpení brzy skončilo a já se konečně vrátila do pohodlí hradu. A mé modlitby byly vyslyšeny. Před námi se rozprostřela mýtina se zchátralou chaloupkou uprostřed. Anna spokojeně zavýskla. Já však byla skeptičtější. Ruina před námi nevypadala, že by v ní někdo bydlel.

Přesto se dveře otevřely a na prahu chaloupky stanula shrbená stařena. Byla maličká a kostnatá. Šaty, které na ní